

[Axel Kristensen.]

udviklingen, idet man vil sakke bagud, hvis lærerstaben ikke fulgte godt nok med. Man kan ikke bare læse sig til videnskab på dette område, man må selv arbejde med den, og yderligere skal civilingeniørerne have levet i dette miljø under deres uddannelse for senere at kunne virke som forskere i erhvervsvirksomhederne; vi bruger jo disse ingeniører til erhvervsforskning ude i vore erhvervsvirksomheder. Det er også oplyst, at dette forhold er et gennemsnit; det betyder i praksis, at én måske har mere tid og en anden mindre tid, alt efter deres kvalifikationer til den forskning, som er nødvendig, og også i forhold til deres stilling.

I øvrigt er dette ikke en ny regel, det er en gammel regel, som gælder på mange, vel på et flertal, af læreanstalter, der står på samme niveau som den danske polytekniske læreanstalt, og når den ikke har virket i nogle år, er det simpelt hen, fordi der ikke har været plads til det, man har ikke kunnet have det antal mennesker, lige så lidt som man har kunnet give en helt forsvarlig undervisning til de studerende. Men hertil kommer yderligere, at selv om man tilstræbte, at personalet skulle undervise 100 pct., lod dette sig ikke gøre, fordi man ikke kan lægge et sådant skema. Man må have en lærer i et fag, uanset om det kræver mange eller få timer; man har halvår, hvor der ikke arbejdes i et bestemt område, fordi de studerende arbejder andre steder, således at en væsentlig del af den tid, der dækkes af denne halvdel, ikke kunne undgås alligevel.

Det er blevet nævnt, at det var et stort problem at skaffe de 80 professorer og de ca. 500 andre medarbejdere, man tænker sig at knytte til den nye polytekniske læreanstalt; det er jo især det ærede medlem hr. Knud Thomsen, der har været inde på det. Men den måde, det stilles op på, er vildledende. Det er, som om man nu skulle skaffe 80 nye professorer. Det skal man ikke; der er 60 i forvejen, så man skal skaffe 20 på 7 år eller på 8 eller 9. Man har i forvejen omtrent 300 andre ansatte ved læreanstalten, der deltager i undervisning og forskning, så når man taler om 500, er det altså godt et par hundrede stykker, der skal skaffes. Alt det var man ganske klar over, da lære-

anstaltens planlægning blev påbegyndt, og vi har fået oplyst, at man i 1970 kan regne med, at der er 300 flere videnskabeligt uddannede licentiater end nu. Der er altså taget højde for dette i forvejen. Endelig er det sådan, at vel henter erhvervslivet mange ledende folk fra professoraterne på læreanstalten og fra lærerstaben — jeg kan nævne, at professor Mansa kom som direktør til Titan, og den administrerende direktør hos Laur. Knudsen var også en af professorerne, der blev hentet på grund af den vekselvirkning, der er — men erhvervslivet afleverer jo også mange dygtige folk direkte til polyteknisk læreanstalt som lærere.

Det ærede medlem hr. Knud Thomsen taler en del om ledelsen af denne forskning. Men han har gentagne gange fået oplyst, at man klart tilstræber, at der til læreanstalten ikke knyttes målforskning eller erhvervsforskning, medmindre dette af hensyn til apparatur, der er for kostbart til, at man kan have to sæt, er nødvendigt. Forskningsinstitutter, der har erhvervsformål, ledes og skal ledes af en erhvervspræget bestyrelse. Det gælder altså, hvor der er tale om institutter, der alene driver målforskning. Blandede institutter skal for den helt overvejende del ledes delt, således at der er en bestyrelse for den erhvervsprægede forskning på disse institutter, medens en professor leder den undervisningsmæssige side med aftaler om, hvordan man kan disponere over faciliteterne.

Retningslinjerne til sikring af erhvervsinteresserne ved forskningen er lagt meget klart an af forskningsrådet, der klart kræver målforskning skilt mest muligt ud fra undervisningsinstitutterne. Sagen er i orden, og jeg forstår ikke, at man stadig gentager krav, der er opfyldt netop i den planlægning af læreanstalten, der har fundet sted, og som klart er oplyst i folketingsudvalget.

Det samme gælder styrelsen af polyteknisk læreanstalt. Det er klart oplyst, at der er den snævrreste kontakt og samarbejde mellem læreanstalten og de erhvervsfolk, der har forudsætninger for at medvirke. Det sker alene gennem censorordningen, der beskæftiger et stort antal mennesker, da der er to censorer for hvert fag. Censorordningen er en selvstændig institution, der udpeger censorerne blandt erhvervsfolk;